

А пъкъ вие, българитѣ
Непробудно спите
Черни дни и черни мъжи
Отъ красти търпите !

Срамъ и укоръ ! живи хора
Да спятъ сънь мъртвешки,
И да влѣкатъ робски животъ,
Животъ не човѣшки !

Така великиятъ българинъ Любенъ Каравеловъ говореше на народа :

„Българи ! провикваше се той, имайте смѣлостъ, правдата и истината сж по-силни отъ всичко, освѣнъ отъ Бога, защото тѣ сж Богъ. А гласътъ на народа е гласъ Божи. Врѣме дойде да говоримъ и да се чуе и нашиятъ гласъ. Небето ни слѣдва и ще ни помогне . . . .“*

На тоя боенъ викъ първи се отзова пѣвецътъ народни, безстрашния — Христо Ботевъ. Христо Ботевъ — олицетворителътъ на свободомисляща България, рицаря, защитникъ на правдата и свободата народна, украсенъ съ сияенъ ореолъ на народната лира, душа пламенна — народниятъ герой — прѣдставителя на героическата епоха, това е Христо Ботевъ, който съ отборъ момци, дружина върна, встѣпи въ народната земя на 18 май 1876 год. и на „Милинъ камъкъ“ сложи буйната си глава за свободата на народа си ; а той, народътъ на вѣки ще пѣе :

„Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира, него жалѣятъ,
Земя и небо, звѣръ и природа
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ“.